

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

שיחות • אגרות • פניני חסידות לפה"ש • הלכות, מנהגים וטעמיהם • ניצוצות • זמנים

תתכט

ערב שבת קודש
פרשת קורח
כ"ט בסיוון ה'תש"ע

יוצא לאור על-ידי
מכון ליובאוויטש שעל-יד
צעירי-אגודת-חב"ד באה"ק ת"ו – המרכז

ביקור ב'אוהל'

"שמעתי מכ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ, שקודם
ההליכה על ציון ואוהל - נוהגים שאין אוכלים,
אבל שותים"⁴².

הנחיות לכוהנים:

הרבי ציווה לבנות מחיצה בת עשרה טפחים
סביב ציון כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע.

לא הרשה לבנות גג מעל הציון, וגם הורה
לכוהנים שלא ישלחו יד על הציון, וגם שלא יניחו
בעצמם שם את הפ"נ.

בכל פעם שהולכים ל'אוהל' נהג הרבי לעורר,
שעל הכוהנים להיזהר מאוד בכניסתם וביציאתם,
שלא יעברו בתוך ארבע אמות של קבר. ולכן
נהגו אנ"ש והתמימים להקיף את הכוהנים, בתור
מחיצה בין הכוהנים והקברים⁴³. בשנים האחרונות
בנו מחיצה של עשרה טפחים משני הצדדים לאורך
כל הדרך מהכניסה למקום הקברים ועד האוהל.

האפשרי בדרכי שלום, גם במקום כינוסי הנוער
שלעת-עתה אינו חרדי - ולבאר להם איך שחיבה
יתירה נודעת להם תמיד מאת כ"ק אדמו"ר, לבאר
להם את אשר תבע מהם והתקווה והביטחון אשר
בטח בהם, אשר סוף-סוף ימלאו את תפקידם בהחזקת
היהדות והפצת התורה בכל המרץ החום והחיות שהם
מסגולות הנוער.

מובן אשר, בהתאם לתנאי המקום, בכל אתר ואתר,
ימשיכו בכל הנ"ל בימים אשר אחרי יום ההילולא,
ובפרט ביום השבת-קודש שלאחריו.

ויהי-רצון, שתיכף ומיד³⁷ ממש, עוד לפני ג'
בתמוז, יחיש הוי' ביאת גואלנו, מהרה יגלה³⁸,
והקיצו ורננו שוכני עפר, ונשיאנו, הוא כ"ק אדמו"ר,
בעל ההילולא, בתום ובראשם, שמיענו נפלאות
וינהלנו בדרך העולה בית אל³⁹.

וכפי שסיים כ"ק אדמו"ר את מאמר-החסידות
הראשון שלו⁴⁰: "ונזכה להתראות עם הרבי פה למטה,
נשמה בגוף ולמטה מעשרה טפחים⁴¹, והוא יגאלנו".

(42) נמסרו ע"י חברי המזכירות: הרה"ח ר' יהודה שי' קריינסקי
(שהסיע את הרבי לאוהל ברוב הפעמים מאז תש"ס), והרה"ח
ר' בנימין שי' קליין (שהסיע את הרבי לפעמים) מתוך 'כפר
חב"ד', גיליון 648 עמ' 16. הוספות ותיקונים מתוך 'מנהגי מלך'
עמ' 35, בשילוב הערותיו של הרה"ח ר"ל שי' גרוני (שליווה
את הרבי לאוהל בתמידות משנת תש"י עד תש"י, ומאז ואילך
בכל ערב ר"ה, ובאקראי בפעמים מסוימות) מתוך 'התקשרות'
גיליון שיג עמ' 18. בכמה מן ההנהגות אולי יש גם משום הוראה
לרבים.

(43) 'מי בראשית' עמ' 235. ושם מציינים למכתב, שנדפס
באג"ק ח"ג עמ' שמב. "היה לי קורת רוח מזה שניהל כוהנים
חסידים אל הציון [ובהערת המו"ל: בעשותם מחיצה בין
הכהנים ובין הקברים], אשר על-די שזיכה את האחרים ודאי
שגדול זכותו".

(37) רמב"ם ספ"ג מהל' פרה אדומה, ליקוטי-שיחות כרך כח
עמ' 131 ואילך. התגלות מציאותו, בתור מלך המשיח, וכתוצאה
והסתעפות ממנה - גילוי פעולותיו (ספר-השיחות תשנ"ב ח"א
עמ' 131).

(38) אגב, מכתיבת המלה "אל" (בסוף המכתב שבהערה 4)
מוכח שדעת הרבי היא שהמקף שבין אותיותיה מועיל להפרידן
שלא תהיה בזה קדושת השם, ודלא כמ"ש בשר"ת אבני-גזר
חי"ד ר"ס רסה.

(39) ספר-המאמרים - מלוקט ח"א עמ' י. וראה 'תורת-מנחם
- התוועדות' תשי" עמ' 201.

(40) ראה לקוטי-שיחות ח"ב עמ' 518.

(41) ספר-המנהגים עמ' 96. אג"ק אדמו"ר מהוריי"צ ח"ו עמ'
רפב. והכוונה שמקפידים לשתות (ולא רק שאין נמנעים מכך.
וכבר העירו מליקוטי-דיבורים עמ' 1354).

לזכות

אנשי החסד הדגולים

הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחיו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,
בני הרה"ח ר' שלום ישע"י ע"ה דייטש

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

כ"ט בסיוון ה'תשע"ו – ו' בתמוז ה'תשע"ו

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	כ"ט בסיוון	הלכות עירובין פרק ג-ה.	הלי תרומות פרק יב.	מל"ת שכ.
ש"ק	ל' בסיוון	פרק ו-ח.	פרק ג.	מל"ת שכא.
א'	א' בתמוז	הלכות שביית עשור.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק יד.	מ"ע קסה. מל"ת שכת. מ"ע קסד. מל"ת קצו.
ב'	ב' בתמוז	הלכות שביית יו"ט.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק טו.	מ"ע קנט. מל"ת שכג. מ"ע קס.
ג'	ג' בתמוז	הלכות שביית יו"ט. פרק ד-ו.	הלי מעשר.. בפרקים אלו. פרק א.	מ"ע קסב. מל"ת שכה. מ"ע קסג. מל"ת שכז.
ד'	ד' בתמוז	פרק ז-ח. הלכות חמץ ומצה.. בפרקים אלו. פרק א.	פרק ב.	מ"ע קסו. מל"ת שכז. מ"ע קסז. מל"ת שכח. קצט.
ה'	ה' בתמוז	פרק ב-ד.	פרק ג.	מ"ע קנו. מל"ת קצו. קצח.
ו'	ו' בתמוז	פרק ה-ז.	פרק ד.	מל"ת ר. רא. מ"ע קנח.

זמני השבוע *

תאריך	עלות השחר**	זמן ציצית ותפילין	זריחה	סוף זמן ק"ש	חצות והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה***	צאת הכוכבים
ו', כ"ט בסיוון	2.57	4.07	4.34	5.42	9.05	12.40	7.46.5	8.14
ש"ק, ל' בסיוון	2.57	4.07	4.34	5.42	9.05	12.41	7.46.9	8.15
א', א' בתמוז	2.57	4.07	4.34	5.42	9.05	12.41	7.47.2	8.15
ב', ב' בתמוז	2.57	4.07	4.34	5.42	9.06	12.41	7.47.6	8.15
ג', ג' בתמוז	2.56	4.07	4.34	5.42	9.06	12.41	7.48.0	8.16
ד', ד' בתמוז	2.56	4.07	4.34	5.42	9.06	12.41	7.48.3	8.16
ה', ה' בתמוז	2.56	4.07	4.34	5.42	9.06	12.42	7.48.6	8.17
ו', ו' בתמוז	2.56	4.07	4.34	5.42	9.06	12.42	7.48.9	8.17

* הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות.
 ** לגבי זמן עלות השחר נהוג בחב"ד קיימות שלוש דעות. הבאנו את הזמנים לפי הדעה המוקדמת ביותר והמאוחרת ביותר, וראוי להחמיר לפי העניין.
 *** זמני השקיעה כאן הם לפי השקיעה הנראית. אולם אדה"י בסידורו (סדר הכנסת שבת) מכיר בשקיעה האמיתית, המאוחרת ממנה בכמו ארבע מינוטין (לשון אדה"י שם. שיעור התלוי במיקום ובעונות השנה).

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת

פרשת	ירושלים	תל-אביב	חיפה	באר-שבע
קורח	7:09	8:27	7:24	8:30
חוקת	7:12	8:30	7:27	8:33

עורך ראשי: מנחם מענדל ברוד • עורך: נחמיה קפלון • הגהה: יוסף-יצחק אולידורט

מזל: מכון ליובאוויטש שעל-יד צעירי-אגודת-חב"ד באה"ק ת"ו - המרכז

י"ר: הרב יוסף-יצחק הכהן אהרונוב

כתובת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 72915, טל' 03-9607588, פקס: 03-9606169

אינטרנט: www.chabad.org.il דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org

במשך המעתי-לעת - לבקר (אלו הראויים לזה) בכתייה-הכנסת ובכתייה-המדרש אשר בעיר, לחזור שם מימרא או פתגם מתורתו של כ"ק אדמו"ר, לבאר אודות אהבת כל ישראל שלו, להודיע ולהסביר תקנותיו²⁹ על-דבר לימוד הרמב"ם לכל אחד ואחת (שלושה פרקים ליום, פרק אחד ליום או ספר המצוות), ועל-דבר מבצעי המצוות הכלליים שלו: מבצע אהבת-ישראל, חינוך, תורה, תפילין, מזוזה, צדקה, בית מלא ספרים - יבנה וחכמיה, נרות שבת-קודש ויום-טוב, כשרות האכילה ושתייה וטהרת-המשפחה, ואחדות כל בני-ישראל בכתיבת ספרי-התורה הכלליים³⁰; לעורר את בני-גח בדבר קיום שבע מצוות שלהם³¹; ועד המבצע האחרון והיעיקרי - 'עמדו הכן כולכם'³², 'לפרסם בכל מקום את הנבואה ש"לאלתר לגאולה" וש"יתכף ומיד ממש 'הנה זה (משיח) בא'³³, וההשתדלות האחרונה של כל אחד ואחת מיישראל להביא את המשיח על-ידי לימוד התורה בענייני מלך המשיח ובענייני הגאולה³⁴, כדי להתחיל "לחיות" בענייני משיח וגאולה³⁵; ואף "שישו ושמחו בשמחת הגאולה"³⁶.

אם באפשרי, לעשות כל הנ"ל מתוך התוערות. במשך המעתי-לעת - לבקר (המוכשרים לזה) במקום כינוסי הנוער החרדי - ולהשתדל, ככל

29) לקוטי-שיחות כ"ך כ' עמ' 579, 428 ובמקומות רבים. 30) לקוטי-שיחות כ"ך כ' עמ' 132, 'חידושים וביאורים בש"ס' חלק ב ס"א ח.

31) ספר-השיחות תשנ"ב ח"א עמ' 122. וראה שם עמ' 257. וידועה הפניה: "עשו כל אשר ביכולתכם - עניינים שהם באופן דאורות דתוהו, אבל, בכלים דתיקון" (ספר-השיחות תנש"א ח"ב עמ' 474); "על-ידי שהוא מסביר את עניינו של משיח, כמבואר בתורה שבכתב ובתורה שבעל-פה, באופן המתקבל אצל כל אחד ואחד לפי שכלו והבנתו, כולל במיוחד - על-ידי לימוד ענייני משיח וגאולה" (ספר-השיחות תשנ"ב ח"א עמ' 112).

32) ספר-השיחות תנש"א ח"ב עמ' 792, ספר-השיחות תשנ"ב ח"א עמ' 26.

33) 'התועדות' תנש"א ח"ג עמ' 164. 34) ספר-השיחות תנש"א ח"ב ס"ע 691 (היינו במוחין ומדות ועד למחשבה דיבור ומעשה המתאימים לזמן הגאולה, עיי"ש.

35) וזה כולל, כלשון הרמב"ם בסוף ס' היד, העדר "קנאה ותחרות" ו"לא יהיה עסק... אלא לדעת את ה' בלבד". 36) לקוטי-שיחות כ"ך כ' עמ' 384.

28) לקוטי-שיחות כ"ך כ' עמ' 229, 'התועדות' תשד"מ ח"ג עמ' 1622, ובכ"מ.

במשך המעתי-לעת - לעשות "התועדות פעילות ומתוך אהבת-ישראל"²³, ולהתחזק בכל ענייני לימוד התורה נגלה וחסידות, חיוק התורה והיהדות והפצת המעיינות, ובמיוחד באהבת-ישראל ואחדות-ישראל, כפי שהורנו, החל מההתועדות הראשונה דקבלת השיאות²⁴, ועד ההתועדות האחרונה לעת-עתה בש"פ ויקהל תשנ"ב - "גילוי האחדות הכללית בהבריאה ובבני-ישראל"²⁵.

לקבוע שעה במשך המעתי-לעת - לבאר לבני ביתו ש"י אודות כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו ועבודתו אשר עבד בה כל ימי חייו, ואשר גם עתה, כיוון "שגם בזה העולם המעשה אשתכח יתיר"²⁶ - בוודאי שהוא מנהיג את העולם כולו, ואנ"ש בפרט, ומעורר רחמים רבים וכו', כמו שהיה עד עתה, ואדרבה, ביתר שאת וביתר עוז²⁷. ולכן, גם השפעותיו לכל השייכים אליו מתעלות יותר ויותר. וכדי שיתקבלו בפנימיות, צריכים גם ה'כלים' של השייכים אליו להיות מזוככים יותר²⁸.

535.

23) לקוטי-שיחות כ"ך ב' עמ' 499. וראה גם מכתבו של הרבי נשיא דורנו מינוי השלושים להסתלקות כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ - "אני ק"ח"ג ס"ע רמד: "ל...י המשכת כל רוחניות אינה אלא על-ידי אהבה רבה. נקווה איפוא כי על-ידי זה שנעמוד כולנו בהתקרבות ואהבה רבה אמיתית נמשיך אלינו כוח להוציא לפועל כל אותם העניינים אשר רצונו של כ"ק מ"ח אדמו"ר שייצאו לפועל טוב על-ידינו".

24) ספר-השיחות תשנ"ב ח"ב עמ' 440. וראה בשיחת ש"פ בהר" בחוקותי, מבה"ח סיון תנש"א, אודות חשיבות העניין בהבאת הגאולה. ובשיחת י"ג ניסן תשכ"ו (שיחות-קודש, ס"ע 331-יד) סיפר כ"ק הרבי נשיא דורנו בשם כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ על מענה כ"ק אדמו"ר הצמח-צדק, כשהכניס עצמו לסכנת-נפשות בעומדו בתוקף נגד הממשלה באסיפה הידועה, ושאל אותו אחד הגדולים הייתכן, איך מעמיד עצמו בסכנה, ואפילו אם לא חשב על עצמו, היה עליו לחשוב אודות החסידים וכלל ישראל, וענה (תוכן המענה, מתורגם): "כאשר חסידים יפעלו ביחד, הם יעברו זאת... כשחסידים מתאחדים, הם עוברים זאת, שוברים את החושך כפול ומכופל של הגלות... על-ידי האחדות של החסידים... שמבטלת את כל הגזירות וכל העניינים, ופורצת כל הגדרים, ומורידה עד כאן למטה את 'ואמת הוי' לעולם".

25) תניא, אגירת-הקודש, ביאור לסי' ז"ך. 26) 'תורת-מנחם - התועדות' תש"י עמ' 16, עיי"ש.

27) לקוטי-שיחות כ"ך ב' עמ' 146.

28) לקוטי-שיחות כ"ך כ' עמ' 229, 'התועדות' תשד"מ ח"ג עמ' 1622, ובכ"מ.

צמיחה והולדה מחדש ביום ההילולא

הילולא בפירושה הפשוט הכוונה להולדה חדשה, שעל-ידה מתגלה כוח האין סוף • הצדיק מוליד אצל תלמידיו אהבה ויראה וגם אמונה שתבטיח את קיומם • מה בין זמן הבית לזמן הגלות ובין משה רבנו לרשב"י? • אצל צדיקים שעניינם גילוי ה"פנימיות", נעשית הולדה חדשה ביום ההילולא שלהם, ו"זרעו בחיים" הם המגלים זאת • משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

אלא יתירה מזה, שבו נמשכת השפעה והמשכה חדשה, שלכן נקרא בשם "הילולא", שפירושו נישואין, שעל-ידי זה נמשך ומתגלה בהבריאה כוח האין-סוף בבנין עדי עד¹, דהיינו עניין ההולדה דור אחרי דור בלי גבול.

[.] ומוכן גודל החידוש שבדבר - שהרי כל העניינים שבעולם הם בהגבלה, ועד שאפילו הכוח האלקי המלוכש בנבראים בפנימיותם הוא גם כן מוגבל, דכיון שמתלבש בגופים בעלי גבול, הרי אי אפשר שכגוף מוגבל יהיה כוח וחיות בלתי מוגבל, ובהכרח לומר שהכוח האלקי המלוכש בפנימיות הוא מוגבל, ואילו עצם האור האלקי, אור הכלי גבול, נשאר בהעלם; מה שאין כן בעניין הלידה נמשך בגילוי אור הכלי גבול.

וכן הוא גם ביום ההילולא של צדיק, וביחוד נשיא בישראל - שאז נמשך אור חדש בלי גבול, ואור זה מתגלה בעניינים מוגבלים דווקא, על דרך עניין

א. התוועדות זו היא המשך ליום ההילולא. השם "יום ההילולא" עצמו מורה שלא זו בלבד ש"אָרְצֵיִיט" של צדיק אינו עניין של סילוק, או אפילו מיעוט בלבד, - שהרי איתא בזהר¹ והובא באגרת הקודש²: "צדיקא דאתפטר אשתכח בכלהו עלמין (גם בזה העולם המעשה) יתיר מבחיהו", ומה שנקרא בשם "הסתלקות", הרי ידוע שהכוונה בזה היא להמשכת האור כמו שהוא בבחינת סילוק ורוממות³ -

* תוכן חלק מהשיחות הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר בלה"ק ונרפס בבטאון חב"ד חוברת יט ע' 4 ואילך. במהדורה זו שולבו גם כמה עניינים מהגהת השיחות שבבטאון חב"ד הג"ל, וכן כמה פרטים מהנחה בלתי מוגה (ע"פ סרט-הקלטה).
** ההתוועדות [בתשח"ו] נערכה באולם הגדול אשר ב-585 אָלְבַּאָנִי עוו. בסמיכות לרֶאָטְלָאָנְד ראוד.

(1) ח"ג עא, ב. סו"ך וביאורו.
(2) ראה ד"ה באתי לגני דיו"ד שבט תשי"א פ"ז (תו"מ ח"ב ע' 200 ואילך). וש"נ.
(3) ראה לקו"ת שה"ש לט, ד ואילך. ובכ"מ.

להעניינים השייכים לנשיאנו, בעד עצמו ובעד כל אחד מבני ביתו שיחיו, וכן קודם תפילת מנחה. לאחר תפילת שחרית - [יכתוב ויקרא כל אחד פ"נ²¹ (הנשואים - כמובן בחגירת אבנט). אלו שזכו להיכנס ליחידות, או על-כ"ל-פנים לראות את פני כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו - יצייר עצמו, בעת קריאת הפ"נ, כאילו עומד לפניו. להניח הפ"נ אחר-כך בין דפי מאמר, קונטרס וכו' של כ"ק אדמו"ר. ולשלחו (אם באפשרי - בו ביום) על מנת לקראותו על הציון שלו (מס' הפקס שליד הציון: 7234444-7181). במשך המעתי-לעת - ללמוד פרקי המשניות של אותיות השם²².

"כ"ק מו"ח אדמו"ר [וכן הרבי עצמו - ראה 'אוצר מנהגי חב"ד' אלול-שירי עמ' תגיתד, ובכ"מ] היה אמנם כותב נוסח זה, אבל זוהי הנהגה שלו, ואין זה ראיה שגם אנו... צריכים לכתוב כן..." (משיחת ליל ב' אייר תשי"ט ס"ד, 'תורת-מנחם - התוועדות' תשי"ט עמ' 39).

ראה בא"ק אדמו"ר מהורש"ב ח"א עמ' קנד: "לדעתי אשוב אשר פ"נ על קברי הצדיקים בעניינים רוחניים בעבודה, איננו צריכים לכתוב החסרונות שמוצא בנפשו, כי אם לבקש שיתקן... הפרט הוא באופן כך וכך, ולא לכתוב כמו שהוא עתה בחסרונו..." עיי"ש. "כ"ק אדמו"ר מהר"ש, בשו"ב מהאהלה, ביאר זאת פעם לבני-ביתו (מבוא לקונטרס ומעין עמ' 55), בכך שברוחניות נראה כל דבר, גם החיסרון, כאילו הוא חי ממש.

כשאי-אפשר כלל לכתוב פ"נ, ידוע המעשה מהמשפיע הרה"ח ר' מ"מ פוטערפאס ע"ה שנעצר בחודש טבת תש"ו, והיה נתון בחקירות קשות וכו' עד ערב ל"ג בעומר, ובאותו יום הגיע 'לשבת' בכלא. רק אז יכול היה לחשוב על מצבו, ורצה לשלוח פ"נ לכ"ק אדמו"ר מהור"י"צ, אך הדבר היה בלתי-אפשרי. ונוכר בדברי כ"ק אדמו"ר מהור"י"צ לפני צאתו מרוסיה בשמחת

תרפ"ח [לא מצאתי הלשון ברשימת השיחה הנדפסת. וראה לקוטי-דיבורים כרך א, דף ע"ב ו'בהערה] "כשתחשוב עליי, אשוב אני עליכם" ואז 'שלח' אליו פ"נ **במשנה**. לאחר חודש וחצי הגיע לווגו (שכבר היתה אז בצרפת) מכתב מכ"ק אדמו"ר מהור"י"צ מתאריך י"ז אייר, ובו אישור "המברק נתקבל". בני המשפחה תמהו איך ייתכן ששלח מברק מאסרו. לאחר שנים רבות, כשיצא והגיע לרבי ל"ט כסלו תשכ"ד ביקש ממזכירו של הרבי הרה"צ (בשנת תש"ז) לבדוק אם יש מברק ממנו בארכיון, ולא מצא, ונוכר שבאותו יום הכתיב לו אדמו"ר מהור"י"צ את המכתב - ונוכר ב'משלוח' הפ"נ (מפי נכדו הרה"ח ר' יוסף-יצחק שי' ליברוב).

(21) כגון הפרקים דלהלן: **מ** - ברכות פ"א; **נ** - שבת פכ"א; **ח** - חלה פ"א; **ס** - סוטה פ"ה; **מ** - אבות פ"א; **ע** - פסחים פ"ג; **נ** - נשים פ"ב; **ד** - סנהדרין פ"ג; **ל** - סוטה פ"ד.
(22) מברק ל' בשבט תשנ"ב - ספר-השיחות תשנ"ב ח"ב עמ'

ההילולא, ונכון לחלק שיתפלל אחד ערבית, שני - שחרית, שלישי - מנחה, כדי לזכות בזה מספר יותר גדול של אנ"ש.

בשעת התפילות ידלקו חמישה נרות. אחר התפילה (ובבוקר - אחר אמירת תהילים) ילמוד (יסיים) המתפלל לפני התיבה פרק כ"ד דכלים ופרק ז' דמקוואות. אחר-כך יאמר המשנה ר' חנניא בן עקשיא... ויאדיר". בלחש - איזה שורות בתנאי¹⁶, קריש דרבנן.

אחר תפילת ערבית - יחזרו חלק מהמאמר האחרון המוגה שזכינו לו, ד"ה "ואתה תצווה" תשמ"א (קונטרס פורים-קטן תשנ"ב, שחילקו כ"ק אדמו"ר בו ביום בידו הקדושה לכל אחד ואחד מהנאספים¹⁷), בעל-פה. ואם אין מי שיחזור בעל-פה - ילמדוהו בפנים. וכן אחר תפילת שחרית. ולסיימו אחר תפילת מנחה.

בבוקר קודם התפילה - פרק תנאי¹⁸. וכן לאחר תפילת מנחה¹⁹.

בבוקר קודם התפילה - ירים כל אחד²⁰ תרומה

(16) ספר-המאמרים - מלוקט חלק ו עמ' קכט.
(17) על-פי אג"ק כ"ק אדמו"ר מהור"י"צ ח"א עמ' שצ - ללמוד אגרת-הקודש סימן ז"ך.

(18) על-פי הנפוץ בין אנ"ש ביו"ד שבט - ללמוד את הביאור לאגה"ק האמורה.

(19) "נתנית הצדקה (בקשר עם יו"ד שבט וכיו"ב) - הוא שייך גם לנשים, ואדרבה (מצד כמה טעמים) להן דבר הצדקה שייך יותר" (ספר-המנהגים עמ' 85). מובן שיש לשתף גם את הטף (ומכספם) בזה, וכן בשאר ההנהגות, שגם נשים וטף שייכים בקיומן.

(20) נוהגים לכתוב את הפ"נ על נייר חלק דווקא. מקפידים לכתוב (אפילו את טיוטת הפ"נ - ראה 'אספקלריה' נספח ל'כפר חב"ד' גיליון 1243 עמ' 20) דווקא באם טבלו באותו היום במקוה (באם לא טבל - יכתוב ע"י אחר). כותבים בחגירת אבנט (ונטילים ידיים לפני-כן). כשכותב אדם פ"נ על עצמו, כותבים "עליי", "עלינו", ואלו כשכותב עבור אחרים הלשון הוא "עבור..." (המזכיר הרה"ח ר"ל שי' גרונר).

"בנוגע לנוסח הפדיון... אילו יישר חילי, הייתי מבטל הנוסח שכותבים "ממקור הרחמים כו' [והחסדים האמיתיים] ע"ד מכניסי רחמים כמבואר בתשובת מהר"יב ז"ל, כ"י א) ע"ד... ז"ל" הוא ביאור ההיתר על נתנית פדיון לרבי (שלכאורה ה"ו עניין של ממוצע) ובמילא א"י"ו נוגע ושייך לנוסח הפדיון שעניינו בקשת רחמים... ולא ביאור ההיתר על זה. (ב) ובנוגע לנוסח 'ממקור הרחמים - אין צורך ליתן לרבי 'כתובת' מהיכן לעורר רחמים... ואולי רצונו לעורר רחמים ממדינה נעלית יותר...

ההילולא כפשוטו, שמתגלה כוח האינסוף בדבר המוגבל.

ב. והנה, כשם שעניין ההולדה הוא באופן שמתגלה עניין שהוא כדוגמת המוליד¹¹, כמודגש בחמשה דברים שנמנו במשנה¹² ש"האב זוכה לכן", שבהם דומה הבן אל האב - כן הוא גם בעניין ההולדה שמצד "יום ההילולא", שהולדה זו צריכה להיות ברומה לאב המוליד.

והעניין בזה:

רבינו הוקן כותב באגרת הקודש הירועה¹³ ש"חיי הצדיק אינם חיים בשריים, כי אם חיים רוחניים, שהם אמונה ויראה ואהבה" (כפי שמביא ראיה ממקראות מפורשים בתורה).

ומ"חיים" אלו נעשית הולדה באופן שכוח הבן הוא בדוגמת כוח האב, באהבה ויראה ואמונה: אהבה ויראה - שהם כוללים את כל המדות, כהלשון בחלק א' בתנאי¹⁴: "אהבה וענפיה ויראה וענפיה"; ואמונה - שכדי שהאהבה והיראה לא יסורו ויפעלו פעולתם במילואה, זקוקים הם ליסוד ועמוד שיהיו בנויים עליו ומונהגים על-ידו, שזהו עניין האמונה, כמאמר רז"ל¹⁵ "העמידן על אחת, שנאמר¹⁶ וצדיק באמונתו יחיה".

וכידוע גם הפירוש¹⁷ במה שכתוב "וצדיק באמונתו יחיה", "אל תקרי יחיה אלא יחיה", והיינו, שהצדיק ממשך אמונה ב"נולדים" מ"יום ההילולא", שתבטיח את קיום החיים הרוחניים, אהבת ה' ויראת ה', וכפי שנמשכים על-ידי התורה באהבת-ישראל וביראה מכל עניין שיכול לחסר במצטרך לישראל, ועל-ידי זה נבנה כללות בניין חיי הצדיק - ב"זרעו", שכן, כאשר "זרעו בחיים" הרי זו הוכחה ש"אף הוא בחיים"¹⁸.

ג. ומובן, שאין הכוונה שמיום ההילולא צריכה

להיוולד דווקא מציאות כזו שער אז לא היתה שייכת כלל לעניינים אלו, כי אם, שמכאן ולהבא צריכה להיות עלייה שלא בערך לגבי כל ענייני העבודה שלפני כן, עד שנחשבת כמו הולדה חדשה וולד חדש.

ועל דרך שמיצינו שבכל ראש השנה מתחדשת בריאת העולם באופן של הולדה חדשה, כמו בפעם הראשונה, "זכרון ליום ראשון"¹⁹.

ועל דרך זה בנוגע ליום ההילולא²⁰, ש"כל עמל האדם שעמלה נפשו בחייו" עולה בעילוי נעלה ביותר, והרי תכלית העלייה היא שיומשך אחר כך בבחינת "שוב" למטה (כמבואר בארוכה בכמה מקומות²¹) - שבכל עניינים אלו כפי שהם למטה נעשה דבר חדש לגמרי, אפילו אצל אלו שגם בשנה שעברה, בימים שלפני יום ההילולא, היו מקושרים, "זיי האבן זיך אנגעאָלטן אין דער קליאַמקע", ויתירה מזה, שהיו אצלם מהעניינים של אמונה ויראה ואהבה שהיו אצל נשיא הדור, והמשך אותם לתלמידיו הקרובים בניו, כמאמר רז"ל²² "כל המלמד את בן חבירו תורה (איזה חלק בתורה שיהיה) מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו", ועל אחת כמה וכמה כשמלמדו פנימיות התורה, שבה אין אחיזה לעניינים של העלמות והסתרים (כמו שכתב "רעיא מהימנא" בזהר²³), הרי זה לא רק "כאילו ילדו", אלא הולדה בפועל.

וזהו עניין יום הילולא של צדיק בכלל, ונשיא ישראל, נשמה כללית, ביחוד - שנקרא בשם "הילולא" - שנמשכים מזה "פירות ופירות פירותיהן עד סוף העולם"²⁴, וכפירוש החסידות²⁵ שעושים "סוף" להעלם והסתר של העולם, ופועלים שיהיה "נגלה כבוד הוי' וראו כל בשר יחדיו"²⁶ את

11) ראה סידור (עם דא"ח) שער הל"ג בעומר דש, סע"ב ואילך.

12) ראה לקו"ת שה"ש לו, ב. סה"מ תרמ"ט ע' רלג ואילך. ועוד.

13) סנהדרין יט, ב. צט, ב. הובא בפרש"י עה"ת במדבר ג, א.

14) ח"ג קכד, ב.

15) ע"ד לשון חז"ל - כתובות רפ"ט. וזכחים לז, ב. ועוד.

16) ראה גם תר"מ ח"כ ע' 111. וש"נ.

17) ישע"מ, ה.

18) ד"ה להבין כו' גנתא לא עאל בה ההוא גננא - נרפס

אין אומרים 'אב הרחמים'.
מוסף: 'אתה יצרת'²⁷.

מנחה: פרקי'אבות - פרק ד.

שכח 'עלה ויבוא' במנחה - חוזר. אם נזכר בזמן תפילת ערבית - מתפלל שתיים (השנייה - עדיף לאומרה אחרי 'אתה קדוש'), הראשונה לערבית (ובה אומר 'אתה חוננתנו') והשנייה לתשלומי-מנחה. ואם שהה הרבה אחרי ערבית, אינו יכול להתפלל תפילת תשלומין²⁸.

יום ראשון

א' תמוז - ב' דראש-חודש

ערבית, מוצאי-שבת: בראש-חודש (ובכל יום שיש בו מוסף) אין האבל יורד לפני התיבה, ואפילו לא בתפילת ערבית ומנחה²⁹.

שחרית: יעלה ויבוא. חצי הלל, ואברהם זקן, זבדיה, קדיש תתקבל. שיר של יום, הושיענו, ברכי נפשי, קדיש יתום.

קריאת התורה דראש-חודש. חצי קדיש. אשרי, ובא לציון³⁰. יהללו. חולצים תפילין דרש"י ומניחים תפילין דרבננתם, קוראים קריאת-שמע, קדש, והיה

- יחזור לראש התפילה.

[לגבי סיום הדין בלוח כולל-חב"ד: "...ואם אמר 'אתה יצרת' אע"פ שחתם 'מקדש השבת' בלבד - יצא", אכן בס' תפוז ס"ג ביו"ט שחל בשבת, פסק אדה"ז שמשום ספק ברכה "טוב לחוש לדביהם" של הפוסקים שלא לחזור לראש אחרי כדי דיבור, כשחתם בשבת או ביום טוב בלבד, כדי "שלא להכניס עצמו לידי ספק ברכה לבטלה" (אף שמשמע שם שמעיקר הדין היה צריך לחזור), אבל דין זה הוא רק בשאר תפילות ולא במוסף. וע' בס' אשירישראל פל"ט סעיף עה ובנסמן שם].

8) ראה שו"ע אדה"ז סי' קח סעיפים ב,ה.

9) ספר-המנהגים עמ' 8.

10) פעם אירע במניין של הרבי שהש"ץ סיים בקול "יגדיל תורה ויאדיר", לפני החזרת הס"ת, והרבי הורה לו לומר מיד את הקדיש [כנראה משום שעיקר חיוב אמירת קדיש הוא על ובא לציון ולא כהקדמה לתפילת מוסף]. וראה בנימוקי או"ח ר"ס נה שהורה במצב זה (שמפסיקים בתפילין דר"ת ואף בדברים בטלים לפני הקדיש) לומר את הקדיש לפני החזרת הס"ת] וזה כנראה גרם שהתחילו לנהוג שם למהר ולהחזיר את הס"ת לפני אשרי ובא-לציון.

11) לוח כולל-חב"ד בדר"ח מרחשוון, משו"ע אדה"ז סי' קח סי"ז.

כייביאך. שש זכירות. חולצים תפילין דר"ת. הש"ץ אומר איזה מזמור, חצי קדיש, מוסף.

שכח יעלה ויבוא במנחה, ונזכר בערבית מוצאי-ראש-חודש - מתפלל פעמיים שמונה-עשרה, והשנייה - יתנה שתהיה בתורת 'נרבה' (אם הוא פטור מלהתפלל 'תשלומין')³¹.

יום שלישי

ג' בתמוז

ביום זה, בשנת תרפ"ז, נשתחרר כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע מהמאסר בבית-האסורים ('שפלרניה', בעיר פטרבורג, שנקראה אז 'לנינגרד'), בתנאי שישע מיד לגלות, בעיר מקלטו 'קוסטרומה' למשך שלוש שנים³².

יום ההילולא השישה-עשר של הוד כ"ק אדמו"ר מרנא ורבנא מנחם-מענדל זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע (תשנ"ד), דור שביעי לנשיא חב"ד, ומנוחתו כבוד בנייריורק, ארצות-הברית, על-יד ציון כ"ק חמיו אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע.

סדר יום ההילולא:

ביום שני, תיכף אחר השקיעה³³, מדליקים (בכל בית) נר שיידלק כל המעט-לעת. אם אפשר בקל - נר של שעווה³⁴.

יבחרו וירימו מי שיתפלל לפני התיבה ביום

12) ראה בפירוט בספר התולדות - אדמו"ר מהוריי"צ, כפר-תב"ד תשל"ב, ח"ג פרק כא. ספר-השיחות תרפ"ז, מבוא עמ' י. עמ' 168. ספר-השיחות תנש"א ח"ב עמ' 649. מענה כ"ק אדמו"ר בעניין **אמירת תחנון** ביום זה (נדפס בקובץ 'היכל מנחם' ח"ג עמ' מז, עיי"ש בהערות): "בעניינים התלויים ברגש אין לשאול, כיוון שזו הוכחה שאין רגש". במניין של הרבי אמרו תחנון ביום זה (אבל אולי היה זה משום שהרבי לא רצה להורות בזה, אלא שהדברים יבואו באתענדל"ת), אך המשפיע הרה"ח ר' מענדל פוטערפאס ע"ה לא הניח לומר תחנון ביום זה.

13) ע"פ ס' המנהגים עמ' 79.

14) "ראשית-יבות. הקיצו ורננו שוכני עפר" (מהמכתב שצויין בהערה 4). למעשה, נר של שעות-דבורים **טהורה** אינו זולק יפה (מוציא הרבה גאווים וכבה מהרה, מלבד באנוקת-הבדלה הפתוחה לאוויר), ונרות השעווה המצויים בשוק מעורבים בהרבה 'סטיארין'. ולכאורה די שיהיה **הרוב** שעווה לקיים המנהג כראוי.

15) י"א שרבי אמר את התיבות "ונפש השנית בישראל היא חלק אלוהה ממעל ממש", מנהגי-מלך ס"ע 32.

הלכות ומנהגי חב"ד

שבת קודש פרשת קורח

ל' בסיוון, א' דראש-חודש תמוז

מנהגנו בקריאת שמו"ת לומר בסיימה את שתי ההפטרות ("ויאמר שמואל" לפרשת קורח, ו"השמים כסאי" לראש-חודש). למנהג רבותינו, אומרים ביום שישי לאחר קריאת שמו"ת את ההפטרה "ויאמר שמואל", ובשבת קודש לפני תפילת שחרית, לאחר קריאת ה'שביעי' (פעם נוספת), את ההפטרה הנאמרת בפועל "השמים כסאי".

קודם שמונה-עשרה² בליל שבת קודש טופחים על השולחן להזכיר 'עלה יבוא', אבל אין מכריזים זאת בדיבור³.

* בשבת קודש זו, שקודם יום ההילולא ג' תמוז, ישתדלו לעלות לתורה. אם אין מספר העליות מספיק - יקראו בתורה בחדרים שונים², אבל לא להוסיף על מספר הקראים.

1) עיקר המנהג הוא בליל א' דר"ח (ראה 'מהרי"ל - מנהגים' עמ' ה, שבליל ב' דר"ח היו שלא הכריזו 'עלה יבוא' אלא 'ראש חודש'. 'התקשרות' סוף גיליון קיח). אך יש הרגילים לטפוח על השולחן גם בב' דר"ח, וכן לומר בקול 'עלה יבוא' גם בשחרית ומנחה, ולהכריז לפני מוסף דשבת ר"ח 'אתה יצרת', כדי למנוע שחכה.

2) סידור אדה"ו, תפילת ערבית.

3) מנהגי יום ההילולא - הוראת בי"ד רבני חב"ד בארה"ק, ע"פ מכתב כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו משנת תשי"א ליו"ד שבת (אג"ח ח"ד עמ' קמב, ספר-המנהגים עמ' 95, ובכ"מ).

4) כאשר לפחות שיש מהמשתתפים לא שמעו את קריאת התורה (קצות-השולחן סי' כה ס"ד). ואפשר לעשות זאת אף לפני תפילת שחרית, כנפוץ בין אנ"ש ובבית-חינו ועין אג"ק ח"ג עמ' ד, שלא חייב להיות קשר בין התפילה לקריאת התורה. וע' בספר 'התפילה כהלכתה' פט"ז ס"ה ובהערות שם.

5) ברכי-יוסף או"ח סי' רפד ס"ק א. שערי-אפרים שער ט סמ"ב. דרכי חיים ושלום' אות רי.

* ישתדלו שמפטיר⁶ יהיה הגדול שבחבורה - בריצוי רוב המניין - או על-פי הגורל.

שחרית: יעלה ויבוא. חצי הלל, ואברהם זקן, זבדיה, קדיש תתקבל. שיר-שלישום, הושיענו, ברכי נפשי, קדיש יתום.

מוציאים שני ספרי-תורה. בראשון קוראים לשבעה עולים בפרשת השבוע, לפני ההגבהה מניחים את ספר-התורה השני על הבימה, ואומרים חצי קדיש. הגבהה וגלילה. בספר התורה השני קוראים למפטיר בפרשת פינחס: "וביום השבת... ובראשי חודשיכם... ונסכו". הגבהה וגלילה.

הפטרה: "כה אמר ה', השמים כסאי" (ישעיה סו) ומוסיפים פסוק ראשון ואחרון מהפטרה 'מחר-חודש' (שמואל-א כ, יח. מב).⁷

6) ספר-המנהגים עמ' 33.

7) בלוח כולל-חב"ד (שבת, ר"ח שבט) כתב: "טעה ואמר 'תיקנת שבת'. עד שלא סיים תפילתו - חזר ומתחיל 'אתה יצרת', ואם סיים תפילתו - חזר לראש התפילה...". ואף שאמר 'נעשה לפניך... ומוסיפים כהלכתם', ל' רבים (והרי במוסף בדיעבד די באיזכור בלבד, ראה שו"ע אדה"ו סי' רסח ס"ז), כאן גרע, כיוון שהזכיר שבת ולא הזכיר ר"ח כלל. מקור דין זה - בברכ"י-וסף (תצ ס"ק ת, הובא בשע"ת שם ס"ק ג ובכפ"חיים סי' תכה ס"ק כו), שו"ת תשובה-מהאבה ח"א סי' קס, חכמת-שלמה סו"ס תכה, ליקוטי מהרי"ח (בדפוס המקורי - ח"ב דף צו ע"ב). ויש שנסתפקו בזה. וע' בס' אשיישראל (פרק מה הערה קצג) שיש לחלק בין שבת ר"ח וחור"מ לבין ר"ח.

בס' הנ"ל (פרק לט סעיף עו, ושי"מ סיכס פרטים בזה. נזכר קודם אמירת השם של 'מקדש השבת' - יחזור 'אתה יצרת'; אחר השם - יאמר 'למדני חוקיך', ויחזור 'אתה יצרת'; אחר סיום 'מקדש השבת' קודם 'רצה' - יאמר 'ונעשה לפניך קורבן ר"ח הזה', וימשיך כסדר; נזכר אחר-כך, לפני אמירת השם של 'המחזיר שכינתו לציון' - יאמר במקום שנוכר 'ונעשה לפניך קורבן ר"ח הזה' ויחזור 'ל'ותפילתם באהבה'; נזכר אחר אמירת השם הנ"ל - יאמר 'למדני חוקיך' ויחזור 'ל'ותפילתם'; סיים הברכה - כל עוד לא סיים את 'היו לרצון' האחרון - יחזור 'אתה יצרת'. סיים 'היו לרצון' האחרון, שדינו כ'עק רגליו'

הכוח הפועל והמהווה שישנו בעולם.

ד.]. [וכוח זה לוקחים ככל שנה ושנה מההתחדשות של יום ההילולא, שבו עולה בעילוי אחר עילוי, וממשיך לכל המקושרים והשייכים אליו וההולכים באורחותיו,

והיינו, שאפילו אלו שרק הולכים באורחותיו בכוח ההליכה בלבד, שהוא הכוח היותר אחרון שישנו בגוף - הרי הוא ממשיך להם מעילוי זה והוספה זו באופן שנמשך עד למטה מטה, ברגלים ועקביים,

כאשר "זרעו בחיים" ממלאים את רצונו וממשיכים בפועל

את עניני תורתו ועבודתו עד למטה מעשרה טפחים

"בחוצה" - אזי עושים מ"יום הסתלקות" "יום הילולא"

ומה שישנו עניין של גידול וצמיחה - הרי זה באופן ש"מגרמיה אזורע כו", שזהו עניין הספחים, שצומחים מאליהם על-ידי הזריעה שהיתה כמה זמן לפני זה, ודוגמתו בזמן הגלות, שאז ישנו עניין הספחים מה'אור זרוע לצדיק'²³ ש"זרע ליה קב"ה ("ההוא גננא") בגנתא" בזמן שבית המקדש קיים.

ועל דרך זה מבאר רבינו הזקן באגרת הקודש²⁴ הידועה שכתב "לנחמם בכפלים" על פטירת צדיק, "צדיקא דאתפטר אשתכח בכולהו עלמין יתיר מבחיוהי"²⁵, שאז ישנם "גידולי גידולין מן אור זרוע לצדיק בשדה אשר ברכו ה' כו", והיינו, שכל עניני

ועל-ידי זה זוכים אחר כך לילך יחד עמו לקראת משיח צדקנו, במהרה בימינו.

* * *

ה. ישנו מאמר ארוך של הצמח-צדק¹⁹ (שמביא גם כמה מאמרים של רבינו הזקן), שתוכנו - בכללות - בנוגע לעניני הספחים, ובנוגע לעניני הילולא ויאצייט של צדיקים, ותוכן הדברים:

איתא בזהר פרשת תרומה²⁰, שזמן הגלות (משחרב בית המקדש, שעל זה נאמר²¹ "ונהר יחרב ויבש") הותא בבחינת "גנתא לא עאל בה ההוא גננא", היינו, שה"גנן" (הקב"ה) אינו נכנס ב"גנן", - וכפי שמצינו בישעיה²² שבני-ישראל הם ברוגמת כרם (גן) של הקב"ה, "ויקו לעשות ענבים" -

בספר ההשתטחות (קה"ת, תשנ"ו) ע' לט ואילך. וש"נ.

19) ח"ב קסו, סע"ב ואילך.

20) ישע"י, יט, א. איוב יד, יא. וראה חז"א ו, ב. כה, א. כו, א.

ועוד. לקו"ת במדבר יג, סע"ג. אוה"ת נ"ך (כרך ב) ע' א"צ ואילך. ובכ"מ.

21) ה, א ואילך.

22) תהלים צז, יא.

העבודה שנולדים אצל תלמידיו ותלמידי תלמידיו על-ידי תורתו ועבודתו הם בבחינת "גידולי גידולין".

וכיון שכל עניין ישנו גם בנגלה בתורה, ברמוז על כל פנים - הנה על זה מביא במאמר²⁶ דברי הגמרא²⁷ "עד ארבעין שנין לא קאי איניש אדעתא דרביה", היינו, שכאשר הרב משפיע שכל לתלמידו, הנה "גם אחר זמן רב (ארבעין שנין) יוכל התלמיד לירד עוד לעומק דעת הרב על-ידי השפעה זו שהשפיע בו .

. מה שלא השיג מקודם" - שעניין זה הוא ב"בחינת ספחים", שהרי אין זה באופן שלאחרי ארבעין שנין צריך הרב ללמוד עמו עוד הפעם, אלא באופן שהתלמיד מתבונן ומתעמק בלימוד שלמדו הרב לפני ארבעין שנין, ועל-ידי זה מגלה את אמיתות ופנימיות דעת רבו, ונמצא, שאין כאן עניין של זריעה חדשה של הרב, כי אם תוצאה מהזריעה שהיתה לפני ארבעין שנין - ספחים.

23) סכ"ז (קמה), סע"ב ואילך.
24) חז"ג ע"א, ב.
25) שם ע"ד.
26) ע"ז ה, רע"ב.
27) ראה מדרש תהלים צ, יז. מלבי"ם לדברי הימים א (ימי קדם, ג, כד.

פרשת קורח

ויקה קורח (טז,א)

אחר ביאת מרגלים היתה בליעת קורח (סדר עולם רבא פ"ח)

פרשת קורח אירעה לאחר שובם של המרגלים, משום שכל עניין המחלוקת של קורח התעורר ועלה בהמשך לסיפור המרגלים:

המרגלים רצו להישאר במדבר ולהתמסר ללימוד התורה במנוחה ובשלווה, הרחק מטרדות העולם, ולא רצו לעסוק בקיום המצוות המעשיות, כפי המתחייב בארץ ישראל. כאשר הוכח לכול שטעו, ושצריכים בכל זאת להיכנס לארץ ולקיים שם את המצוות המעשיות, שכן "המעשה הוא העיקר", עמד קורח וטען: לו היה העיקר לימוד תורה – הרי שאין אדם היכול להידמות למשה רבנו, מקבל התורה; אך מאחר שהעיקר הוא מעשה המצוות, שבזה כל ישראל שווים – "מדוע תנשאאו?"

על כך ענה לו משה "בוקר ויודע ה'". כלומר: "בוקר" – מעשה המצוות צריך להיות מואר באור וחיות פנימי של אהבת ה' ויראתו, "ויודע ה'" – כך שיביאו לידי ידיעת וגילוי אלוקות. ובכוונת המצוות הרי יש הברל גדול בין זו של משה לזו של כל שאר ישראל.

(לקוטי שיחות כרך ד עמ' 1048)

עבודת מתנה אתן את כהונתכם (יח,ז)

"עבודת מתנה" – היינו "אהבה בתענוגים", שהיא הרגשת תענוג אלוקי נפלא, מעין עולם הבא. עבודה זו קרויה 'עבודת מתנה', שכן אי אפשר לו לאדם להגיע לאהבה זו באמצעות השתדלות ויגיעה, אלא היא ניתנת כמתנה מן השמים.

(תניא פרק יד)

ואני הנה נתתי לך וגו' (יח,ח)

לפי שבא קורח וערער כנגד אהרן על הכהונה בא הכתוב ונתן לו כ"ד מתנות כהונה (רש"י)

"לפי שבא קורח וערער על הכהונה" – קורח טען ש"כל העדה כולם קדושים", ואינם זקוקים להשפעת ההדרת הכהנים.

"בא הכתוב ונתן לו כ"ד מתנות כהונה" – כדי להדגיש את תלותם של העם בכהנים, כיצד הם זקוקים לכהנים כדי להעלות את ענייניהם הגשמיים לקדושה.

(לקוטי שיחות כרך יח עמ' 219)

רבינו לרשב"י, שז' אדר הוא יום תענית³⁴, ואילו ל"ג בעומר הוא יום הילולא, שהוא עניין של שמחה³⁵.

"בזמן הבית", ועל דרך זה בזמן המשכן שהיה להיות בני ישראל במדבר, שאז היה גילוי אלקות, "דגנא בעצמו עאל בגנתא" – היה "שלימות יחוד קוב"ה ושכינתיה", "יחוד קוב"ה ממש", ולכן לא היה צורך ביחוד שעלידי נשמות הצדיקים בעת הסתלקותם, שלגבי אמיתית היחוד דקוב"ה ממש, "אין עולה בשם לשיהיה נקרא הילולא". ולכן, הסתלקות משה רבינו אינה אלא עניין של ירידה.

מה שאין כן הסתלקות רשב"י שהיתה בזמן הגלות (שהרי כבר היתה אז גלות רומי³⁶) – כיון שאז לא היה שלימות היחוד דקוב"ה ממש (גנתא דלא עאל בה ההוא גננא), ואז ישנו רק היחוד שנעשה על-ידי נשמות הצדיקים בעת הסתלקותם, "אז גם בחינה זו נקרא הילולא", כמבואר בזהר (בהאידרא)³⁷ שאז היו פניו מאירים, שהוא עניין תוספת אור גדול למעלה על-ידי עליית כללות עבודתו של רשב"י בעת הסתלקותו.

ח. אמנם, על-פי זה היה צריך להיות עניין של הילולא ביום הסתלקות של כל הצדיקים?

ויובן על-פי המבואר בכמה מקומות (וכמדובר גם אשתקד³⁷) שבשביל לפעול עניין של "הילולא" יש צורך בחיבור שני עניינים: יש לפעול עניין של פנימיות, וביחד עם זה, יש להמשיך זאת בגילוי.

והעניין בזה – כידוע³⁸ שעניין הולדת הוולד צריך להיות נמשך מפנימיות המוחין (שלכן "קטן אינו מוליד"³⁹), ובלשון הרמב"ם⁴⁰: "כוח הגוף וחיו ומאור העינים"; ומשם צריך להיות נמשך כל ציור רמ"ח אברים כו', נשמה בגוף, היינו, שצריך להיות

ויש להוסיף, שכיון שמצינו שמשך זמן של "דור" הוא כ"ה שנים²⁸ (על-פי רוב), נמצא, שמשך הזמן דארבעין שנין הוא בכחית "גידולי גידולין".

ו. ומבאר במאמר, שעניין זה נוגע גם ללידת הנשמות (על דרך האמור לעיל בנוגע לעניין השפעת השכל) – שבזמן הגלות, "גנתא דלא עאל בה ההוא גננא", אי אפשר להיות היחוד לצורך לידת נשמות חדשות, כי אם רק "לחדש נשמות ישנות ומגולגלות", שהם בכחית ספחים, שכבר נזרעו בעבר.

אמנם, ישנו אופן של לידת נשמות שנעשה על-ידי היחוד של נשמות הצדיקים, שזהו עניין יום הילולא:

על-ידי עבודת הצדיק, "כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו", בחיים חיותו עלי אדמות – נעשה נחת רוח גדול למעלה. ולאחרי כן, בעת הסתלקותו, אזי עולה כל עבודתו למעלה בעילוי אחר עילוי (כמבואר באגרת הקודש²⁹), ועל-ידי זה פועל למעלה נחת רוח גדול ביותר, שנקרא בלשון הקבלה בשם "יחודים".

ועל-ידי גודל הנחת רוח – פועלים שיומשך מלמעלה לידת נשמות חדשות (לא רק נשמות שבכחית ספחים), אף-על-פי שזהו עניין שאינו שייך בזמן הגלות על דרך הרגיל.

וזהו שהסתלקות הצדיק נקרא בשם "הילולא", כפי שמצינו בזהר (בהאידרא)³⁰ הלשון "הילולא דרשב"י", שהתרגום של "הילולא" הוא חתונה³¹ – כי, ענינה של חתונה הוא שעל-ידי זה יהיה קיום מצות "פרו ורבו"³², שהוא עניין המשכת נשמות מלמעלה למטה, וזהו גם עניין ההילולא שבהסתלקות הצדיק, שעל-ידי זה נמשכים נשמות חדשות.

ז. ועל-פי זה מבאר במאמר³³ החילוק שבין משה

34 ראה גם שיחת יו"ד שבט תשס"ו ס"ג (תו"מ ח"ג ע' 218). וש"נ.

35 ראה שבת לג, ב.

36 ראה גם שיחת מוצש"ק פ' בשלה, י"א שבט דאשתקד בתחלתה (תו"מ ח"ב ע' 30 ואילך). וש"נ.

37 ראה לקו"ת בשלה ב, סע"ד. ואתחנן ג, סע"ב. ובכ"מ.

38 סנהדרין סח, סע"ב.

39 הל' דעות פ"ד הי"ט.

40 תהלים קלג, ג.

28 סו"ך יוכ"ח.

29 בסוף האדר"ז (ח"ג רצו, ב).

30 ראה עירובין נד, א ובפרש"י.

31 בראשית א, כח.

32 שם ע' מח.

33 טושו"ע או"ח סתק"פ ס"ב.

הגיב הרבי.

ר"מ הרליג מציין שבאותה תקופה אכן היה מביא את בנו ל-770 לתפילות, אך הילד היה מתעסק בפרוכת ומשתובב, והוא ר"מ היה לפעמים מכה אותו קלות כדי שינהג כשורה. אך כששמע את תגובת הרבי הפסיק להעיר לו ונתן לו להמשיך להתנהג כדרכו...

שליחות משותפת

זה היה לפני פסח. יום אחד ישב ר"מ הרליג, בעודו בחור ב-770, ב'אל' תחת השעון. לפתע יצא הרבי מחדרו הקרוש וסימן לו להתקרב. כאשר ניגש, מסר הרבי לידי חבילת מצות, והורה לו לנסוע לשדה התעופה, לגשת אל התור של חברת מטוסים מסוימת, לחפש יהודי הנוסע למזרח הרחוק ולמסור לו את החבילה.

עוד הוסיף הרבי, כי יוכל לומר לו ממי קיבלה, והיהודי כבר ידע למי למסור את המצות. כשכרטיסיה יוכל היהודי הנוסע ליטול לעצמו שתי מצות (מצה לכל סדר). שאל הרבי את ר"מ הארליג: איך תיסע לשדה התעופה? והוא השיב: במונית. שאל הרבי: נסיעה במונית עולה כסף... ורמ"ה השיב: יש לי כסף. שוב שאל הרבי: ומה עם הדרך חזרה, ידוע לך שגם היא תעלה כסף... רמ"ה השיב: יש לי כסף גם בשביל הנסיעה חזרה. הרבי סיים: כשתשוב תדפוק על דלת חדרי, ואפתח לך. ר"מ הרליג ביצע את השליחות כפי שנתבקש, וכששב ל-770 הבחין כי דלת חדר המזכירות פתוחה, ונכנס אל החדר. הרב חודקוב, שישב שם, סיפר לו, כי הרבי יצא כמהפעמים מחדרו הק' לשאול אם הרליג כבר חזר. "לך החדרו של הרבי, דפוק בדלת ותיכנס" - הורה לו הרב חודקוב. כך עשה, נכנס והודיע לרבי כי ביצע את שליחותו, הרבי הגיב ואמר: "ישריכוח גדול! אתה עשית את שליחותך, אני עשיתי את שליחותי, ויחד ביצענו את השליחות של השם ייבתך".

הזכרה על הציון כוללת הכול

בחור שהיה ב'יחידות' כתב אחר־כך לרבי שהוא

מבקש להיכנס שוב ל'יחידות', כדי שהרבי יברכו בהנחת ידיים על הראש... בתגובה כתב לו הרבי: ברכה בהנחת ידים על הראש - אין נהוג כאן כלל. וכבר אמרתי לו שאזכירו על הציון להמציטרך לו וזה כולל הכל.

כשהרבי התיר לשוחח עם כומר

יהודי תושב ארצות־הברית נקלע לצרה צרורה. בנו חבר לבת נכר נוצרית וביקש להינשא לה, רחמנא ליצילך. בצר לו פנה היהודי לרבי, והרבי העניק לו כמה עצות:

- א. נוסף על שיחות ישירות של האב עם הבן, ישתדל
- ב. שגם אחרים ישוחחו עם בנו בנושא.
- ג. באם יתאפשר - גם עם הכומר של הנכרית, ותוכן הדברים: "שאין זה אנושי, להרוס משפחה" וכיוצא בזה.
- ד. התייעצות בעורך־דין מומחה - איך להצר קשר הנ"ל.

הכרת טובה

הרה"ח ר' מאיר הרליג היה מכין עבור הרבי - שהיה אוגד בעצמו את לולכו בכל השנים (מלכד השנים האחרונות) - מספריים, סכין, ועלים ארוכים של הלולב בשביל הלולב של הרבי. לפועל, הרבי לא השתמש בעלי הלולב המיוחדים, אלא חתך בסכין עלים בלולב שלו מלמטה.

בחיי אימו, הרבנית מרת חנה ע"ה, היו מכינים גם עבורה ד' מינים והיא, ומרת וינער שהיתה מתגוררת בביתה, כדי שלא תהיה לבר, היו מברכות עליהם.

לקראת חג־הסוכות תשכ"ה ביקש הרבי שיכינו ד' מינים בעבור מרת וינער (הרבנית נפטרה ב' תשרי), ובהתקרב ערב סוכות, שאל לפני נסיעתו לאוהל, האם כבר הכינו זאת עבור מרת וינער. כשנענה בתשובה לא ברורה, הודיע הרבי כי לא ייסע לאוהל עד שיודיעו לו בברור שהכינו את ד' המינים עבורה.

נמשך בגילוי.

ועניין זה פועלים רק הצדיקים שעבודתם היתה באופן של חיבור ב' עניינים הנ"ל - שלקחו 'רוזן דרוזין', והמשיכו זאת בגילוי עד למטה מעשרה טפחים, באופן שיהיה שייך גם ל'חוצה". ולכן, אצל צדיקים גופא, הנה רק אצל יחידים סגולה מצינו הלשון "הילולא", שאז אין זה עניין של תענית, אלא הפכו כו'.

ט. ובעניין זה ישנה הפעולה של "זרעו בחיים" - "ושנתם לבניך אלו התלמידים", כולל גם תלמידי תלמידיו שהם "גידולי גידולין":

כאשר "זרעו בחיים" ממלאים את רצונו וממשיכים בפועל את ענייני תורתו ועבודתו עד למטה מעשרה טפחים ב"חוצה" - אזי עושים מ"יום הסתלקות" "יום הילולא".

ועל־ידי זה פועלים גם את עניין "חיים עד העולם"⁴¹ (כפי שמסיים בהאידרא¹²) - שממשיכים מעצמיות החיים למעלה, "כי עמך מקור חיים"⁴², "עד העולם", בעולם התחתון, "עולם מלשון העולם"⁴³ (והסתר), ופועלים שיומשך בו הפירוש השני ב"עולם" - מלשון נצחיות, שעניין זה הוא רק מצד איך־סוף בעצמו, שאין בו שינויים, ולכן שם הוא אמיתית עניין הנצחיות.

ועניין זה נעשה על־ידי ההמשכה מבחינת הפנימיות, רוזן דרוזין, להיות נמשך עד ל"חוצה"

(41) שם לו, יו"ד.

(42) לקו"ת שלח לו, ד. ובכ"מ.

(43) מלאכי ג, ו.

- שפועלים שגם בהעלם וההסתר, יתגלה - הן על־ידי זה שמכיר בעצמו והן על־ידי זה שפועל הכרה זו בכל הסביבה - עניין הנצחיות, מצד התורה ומצות שנעשים בהעלם וההסתר, ועל־ידי זה בטלים כל ההעלמות וההסתרים, ורואים ש'אני הו' לא שנית'⁴⁴, ו'אין עוד מלבדו'⁴⁵.

(קטעים מהתוועדות י"א שבט ה'תשח", ויו"ד שבט ה'תשי"ט: תורת מנחם כרך כב עמ' 32-30, 34, וכרך כה עמ' 24-28)

(44) ואתחנן ד, לה.

(45) בחוברת 'דבר מלכות' לש"פ קורה שנה זו הדיפסו לקרא בשמ"ת שלוש הפטרות: דפרשת קורה, דראש־חודש ודמחר־חודש. אמנם ב'היום יום' דש"ק זו (בקביעות זהה - שבת־ראש־חודש, ל' סיוון) איתא: "... וקורין גם הפטרה, או שתי הפטרות אם הוא שבת ראש־חודש..." - שתיים ולא שלוש. ולכאורה: הפטרת קורה שייכת לפרשת השבוע, והפטרת ר"ח קוראים רק "שמא יקראוהו למפטר" (שו"ע רבינו סי' רפה ס"י. וכן הוא גם ע"פ קבלה, ראה בכף החיים שם ס"ק לו) יחד עם פסוק ראשון ואחרון הפטרת מחר־חודש, כמנהגנו, אבל את הפטרה דמחר־חודש בשלימותה אין צורך לקרוא. ונפקא־מינה לכל פעם שקוראים פסוק ראשון ואחרון הפטרה השייכת לתאריך ולא לפרשה (הערת ר' עזריאל ש"י ברג, אילת). ועצ"ע מלשון ה'רשימות' (חוברת קפג. 'רשימות היומן' ס"ע שצז): "... אבל ביחידות אומרים ב' הפטרות (בשבת הגדול, הפטרת 'ענבה' והפטרה דפרשת השבוע, אף כשערב־פסח אינו חל בשבת), וכן בשבת ראש־חודש וכה"ג ואומרים ביחידות את שתי הפטרות" - הרי מדובר בהפטרה השייכת רק לתאריך ולא לפרשה, ואינה נאמרת בפועל באותה שבת, ובכל־זאת אומרים אותה, ואף מקשרים אותה לאמירת הפטרה דשבת ר"ח, כך שא"א לתרץ שזו הוראה מיוחדת בהפטרה זו.

העולם כבר מוכן!

הזמן שהניסים יחדרו בטבע העולם

..עדיין נשאלת השאלה - כפי שכמה שואלים: אפילו כאשר אני בעצמי עושה את עבודתי בשלימות, עד שאני מגיע לדרגה שמציאותי היא "יפוצו" (תכלית הביטול) - מה התועלת בזה, כאשר אתם המעט מכל העמים ובעולם סביב ישנם שבעים אומות שהם ריבוי עצום בכמות בערך לכבשה אחת.

ובסגנון אחר: מה יאמר העולם ומה יאמרו האומות על כך שיהודי עושה את עבודתו ב"יפוצו מעינותיך חוצה", ובמיוחד - בקירוב הגאולה האמיתית והשלימה, הרי אין הם מבינים מה פירוש הדבר?! אמנם זוהי עבודה גדולה ונעלית - אבל צריכים לכאורה להתחשב - טוען הוא - עם העולם!

המענה על זה הוא: העולם כבר מוכן! כאשר יהודי יעשה את עבודתו כדבעי - באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וביחד עם זה כפי שזה מלוכש בכלים של לבושי הטבע - יראה איך שהעולם, טבע העולם ואומות העולם, מסייעים לו בעבודתו.

אפילו פעם (כאשר היו מניעות ועיכובים) היה הסדר אצל החסיד, שמצבו ובמילא אמר "ביטול אידיאט" (=ביטול צועד); על אחת כמה וכמה עכשיו, כאשר כמה וכמה מהמניעות והעיכובים אינם [וכאמור לעיל שגם במדינה היא נעשו שינויים גדולים לטוב]. ואדרבה - בעולם עצמו רואים את הנסים והנפלאות שמתרחשים בשנים האחרונות [שנת נסים, ושנת אראנו נפלאות] - כבר הגיע הזמן, שהגם שצריך להיות עניין שלמעלה ממדידה והגבלה - נסים ונפלאות, עד לנסים ונפלאות דגאולה האמיתית והשלימה - הרי זה חודר גם בטבע העולם, שהעולם עצמו מסייע לצמיחת הגאולה [כפי שפרח מטה אהרן...] .

ועל דרך כפי שהיה ביציאת מצרים - שכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות - שנוסף על הנסים שהיו אז, הרי היה "וינצלו את מצרים", באופן כזה שהגם שזה התחיל בדרך נס, הביא הדבר לכך שהמצרים בעצמם סייעו בזה לבני ישראל, ונתנו יותר מכפי שביקשו. על אחת כמה וכמה בגאולה האמיתית והשלימה - כאשר יהיו נפלאות אפילו בערך לנפלאות יציאת מצרים, יהיה זה גם כן באופן כזה שהעולם וטבע העולם עצמו יסייע לכך.

(משיחת בדר"ח תמוז ו"פ קרח, ג' תמוז תנש"א. התוועדות תנש"א חלק ג עמ' 405-406)

הקושיות באות מזה שחדורים ברגש הגלות

יש הטוענים שמזה גופא יש להקשות: הכרות נשיא דורנו "לא לתר לגאולה", "הנה זה עומד אחר כהלנו", היתה לפני עשרות שנים, ואף-על-פי-כן, עדיין לא בא! וגם אליהו הנביא עדיין לא בא לבשר על הגאולה! הנה קושיא זו עצמה באה מצד העובדה שחדורים ברגש הגלות... ובמילא לא יכולים להשתחרר מ"חלום" הגלות, ולהרגיש שהמציאות האמיתית בהקיי היא - הגאולה בפועל ממש. אמנם, על-פי תורה ישנו צורך בעניין של גלות ושינה, מפני העילוי שבדבר כו' . אבל אף-על-פי-כן, יכולים לצאת ידי חובת הגלות [והעיקר - "לצאת" מהגלות כפשוטו] על-ידי הגלות כפי שהיא בתורה . . היינו, יגיעה ושעבוד בלימוד התורה! ואילו בנוגע לפועל ממש - תבוא הגאולה למטה מעשרה טפחים!

(משיחת שבת פרשת פינחס תשד"מ. התוועדות תשד"מ כרך ד, עמ' 2214-2213 - בלתי מוגה)

כקטן כגדול

על הצטנעות מופלגת • ילד משחק - למתפלל ייחשב? • מה גרם לרבי לאכול בשר • שליחות עלומה • ומה ענה הרבי לאב שבנו ביקש להינשא לנוכרית • פנינים אחדים לכבוד יום הגדול ג' תמוז, מתוך סיפוריו של נאמן בית רבי, ר' מאיר הרליג

"את בתי נתתי לאיש"

אחד מרגעי השיא בחתונת הרבי בשנת תרפ"ט היה, כאשר הרבי הרי"צ התבטא "את בתי נתתי לאיש" .. אביו של הרבי ועוד מגדולי החסידים דנו והתבוננו במשמעות הדברים.

מעניין לצטט בהקשר לאמרה זו דברים שכותב הרבי בכ' אלול תשכ"א (אגרות קודש כרך כ' עמ' ש:)

במענה על מכתבו... בעת רצון זיכירוהו על הציון הק'... מתאים לתוכן כתבו.

והי רצון על-פי מה שנאמר 'את בתי נתתי לאיש הזה' שיקויים בזה כל הנוכר-לעיל, זאת אומרת שיהיה נתתי - מרצונו הטוב, לאיש - חשוב וצדיק (ראה שמות ב,א. זוהר חלק א רנז,א).

הצנע לכת

בתקופה הראשונה לאחר יו"ד שבט תשי"א ביקש הרבי להוסיף ולהצטנע, ולהסתיר את עצמו. היה זה למחרת יו"ד שבט הגדול ההוא, הרבי ישב ב'זאל' בתפילת מנחה תחת השעון והחזיק את הסידור בצורה מסויימת. במקום נכח אחד האדמו"רים שהתגורר אז בקראון-הייטס ולא הכיר את הרבי, שזקנו היה שחור והוא נראה צעיר. אותו אדמו"ר פנה אל הרבי ואמר:

"אברך, אברך, כך לא מחזיקים סידור". הרבי הגביה את עיניו הקדושות מן הסידור הביט באותו אדמו"ר, חיך ופתח את הסידור בדרך הרגילה.

מתי התחיל הרבי לאכול בשר

בלילות הסדר בשולחן הרבי בדירת כ"ק אדמו"ר הרי"צ היו מגישים לשונות של בשר (אולי מיוסד על מנהגו של אברהם אבינו שכיבד את המלאכים בלשונות). המשפיע הרה"ח ר' שמואל לויטין לא היה אוכל בשר, ולכן הביאו לפניו בשר הודו. הוא ישב והתבונן והיה סבור שזה לשון, והרבי פנה אליו ואמר: וכי להודו יש לשון?...

פעם אחרת, כשהרה"ח ר' אליהו סימפסון נכח בשולחן וגם הוא נהג לא לאכול בשר, אמר לו הרבי:

גם אני עד שהגעתי לכאן [ארצות הברית] לא אכלתי בשר. אך כשהגעתי ואכלו בשר בשולחנו של כ"ק מו"ח אדמו"ר - התחלתי לאכול.

אני והילד מתפללים

אביו של הרה"ח ר' מאיר הרליג נכנס פעם אחת ל'יחידות' אל הרבי וביקש מהרבי ברכה שירוהו נחת מנכרו, שהיה אז בן שנתיים וחצי. "מכיר אני אותך, אני מתפלל עמו בכל יום מנחה ומעריב",